

Intime betroelser

Lydefrit mesterværk om samtalens underfuldhed

Af Bo Torp Pedersen

En kvinde er på vej til fods. En anden kvinde ser en trivial kærlighedsserie på tv. En dunkel gang med kontorer. Den første kvinde banker på og lukkes ind af en kontormand. Et stilfærdigt og dog intenst drama er sat i gang. Det udspiller sig i en bedragerisk enkel form, idet filmen er opbygget omkring de samtaler eller sessioner, denne kvinde og denne mand har, og mellem hver samtale er der et betydningsfuldt intermezzo, der belyser eller forudskikker noget af det, som udspiller sig mellem

dem. Men det er vitterligt en intens, detaljerig, alvorlig, morsom og bevægende film.

Straks efter den første samtale eller session afslører filmen for os, at kontormanden ikke er den psykiater, som kvinden anså ham for, men samtalerne fortsætter – gennem forskellige kriser og også efter, at begge parter er klar over situationen. Kontormanden William er i virkeligheden revisor og rådgiver med speciale i skat. Anna er en uselvstændig og usikker kvinde, hvis ægteskab er i krise. Omkring dem oplever vi Williams aldrende, moderlige sekretær, hans aggressive, besiddende eks-veninde, Annas ægtemand, den rigtige psykiater længere nede ad korridoren og en klient med skræk for elevatorer.

At være stille og lytte til hinanden er en evne, som er ved at gå tabt i vort moderne samfund. Selv frisører og bartendere har for travlt til at høre på deres kunder – eller også kan de ikke! Vi har længe moret os over de tåbelige amerikanere, der betaler i dyre domme for en halv time på psykiaterens sofa: Nu er vi der selv! Vi gør nar ad katolikernes tradition for at bekende deres synder i skriftestolen, men har ikke fået andet end abnorme neuroser ud af den undertrykkelse, sådan som svensk teater og film har en særlig tradition for at illustrere til det uudholdelige (fra Strindberg over Bergman til Norén).

Således har denne aldeles ukirkelige film uden eksplicite referencer til kristne symboler en særdeles kirkelig pointe: Præster og kirker, vær åbne, vær stille og vær til rådighed – og heldigvis har mange allerede opdaget behovet. "Intime betroelser" forudsætter dog en væsentlig værdi, nemlig respekten for det enkelte menneskes mysterium og enestående person, herunder anerkendelsen af en åndelig virkelighed hvor alt og alle kan forvandles. I kirkens sprog hedder det bøn.

Men at være stille og at lytte eller iagttage er også en sag for filmtilskuerne og en evne, der hele tiden er i fare for at blive tromlet ned – ikke så meget af de store, larmende og spektakulære film, som af de trivielle kærligheds- og dramaføljetoner på TV, der snylter på vore længsler og drømmer – og spytter os tomme ud igen, fordi de altid følger kynisk beregnede skabeloner og frygter tilværelsens sande kalorier - og uforudsigelighed. Der ligger et medierelevant drama gemt i filmens skitse af viceværten og telenovellaen. Jesu drilagtige bemærkning – "Den, der har ører, skal høre!" (Mattæus 13, 9) – har fået en yderligere ironisk klang i de moderne mediers afvænnning af publikums fulde brug af sanser og indlevelsessevner.

I den brogede og ujævne vrimmel af Patrice Leconte-film knytter "Intime betrolser" især an ved "Monsieur Hire" (1989), "Le mari de la coiffeuse" (1990) og "L'homme du train" (2002), idet den lader to helt forskellige mennesker mødes i en form for skæbnefællesskab - et forvandlende åndrigt fællesskab.

"Intime betrolser" er sandsynligvis Lecontes bedste film – en film, det er mig fuldstændig umuligt at finde noget negativt ved. Der er ikke ét overflødigt moment i disse "Intime betrolser", ikke et eneste fejltrin. Man vil ikke undvære noget af denne film. Fabrice Luchini og Sandrine Bonnaire yder lydfri præstationer i bedste 'underspillede' stil - en stil der ofte forbindes med noget britisk, men som visse franskmænd altså også mestrer. Jeg overvældes jeg af denne Bonnaire, hvis levende ansigt lyser op i selv det mørkeste kontorlokale, og hvis hele væsen kalder nyt liv frem i den mest kedelige mand. Jeg vil have et kontor i Paris og vente på Bonnaire!

Filmfakta

Confidences trop intimes - Frankrig 2004 - Instr.: Patrice Leconte - Manus: Patrice Leconte og Jérôme Tonnerre - Medv.: Sandrine Bonnaire (Anna), Fabrice Luchini (William), Michel Duchaussoy (Dr. Monnier), Anne Brochet (Jeanne), Gilbert Melki (Marc), Laurent Gamelon (Luc), H  l  ne Surg  re (Mme Mulon) - 104 min. - Dansk biografpremiere d. 7/7 2006 og på DVD d. 14/12 2006 - Udlejning og pressebilleder: Camera Film - Tilladt for alle.

Links

<http://cinemazone.dk/review.asp?id=5993&area=2>

<http://www.nytimes.com/2004/07/30/movies/film-review-erotic-suspense-after-mistaken-identity.html>

<http://www.spiritualityandpractice.com/films/reviews/view/8771>